

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne 29. 10. 2015, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a Mgr. Zdeňka Pořízka, projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 15. 5. 2015 č. j. 5 T 51/2015 - 132 podal obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], okres [okres], a rozhodl o něm

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se napadený rozsudek k odvolání obžalovaného v celém rozsahu zrušu je.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení]

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], okr. [okres]

je vinen, že

1)

dne 12. 11. 2014 v době okolo 11:45 hodin v [obec], u obchodního domu Bauhaus, osobním automobilem značky Dacia Logan, [registrační značka], zastavil stopující [jméno] [příjmení], [datum narození], jež k němu po jeho slibu, že jí odveze do [územní celek], a to na výpadek silnice ve směru na [obec], přistoupila, a po společné cestě z [obec] do [obec] zajel v době okolo 12:30 hodin s vozidlem na lesní cestu u pozemní komunikace v k.ú. [územní celek], kde s vozidlem zastavil, a následně se slovy, „tak pojď“ začal [jméno] [příjmení] oběma rukama škrtit, poté jí jednou rukou stále svíral za krk a druhou rukou jí roztrhl v místě od zipu k levé kapse kalhoty, jež se z ní následně snažil strhnout, čemuž se [jméno] [příjmení] aktivně bránila kopáním, údery a škrábáním a současně jej prosila, aby svého jednání zanechal a říkala mu, že pokud jí znásilní, že se určitě zabije, na což [jméno]

[příjmení] reagoval tak, že zmírnil intenzitu používaného násilí, poškozenou však stále držel a sahal jí na prsa a rozkrok, a když poškozená opakovala své prosby, tak po chvíli svého jednání zanechal, otevřel dveře vozidla na straně spolujezdce a poškozenou z vozidla vystrčil, vyhodil za ní její věci a odjel z místa pryč, čímž výše uvedeným jednáním způsobil [jméno] [příjmení] drobná poranění na hřbetu levé ruky, která si nevyžádala lékařské ošetření, a škodu na poškozených kalhotách ve výši 200 Kč.

2)

dne 12. 11. 2014 nejméně v době od 11:45 – 12:40 hodin nejméně na silnici I/20 z [obec] do [obec] řídil osobní automobil značky Dacia Logan, [registrační značka], ačkoliv mu trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 2. 2014, č. j. 16 T 17/2014, který nabyl právní moci dne 26.3.2014 mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 2 let.

tedy

1) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k donucení jiného k pohlavnímu styku a spáchání činu souloží, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, ale k dokonání činu nedošlo,

2) mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

- I. zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,
- II. přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dva) roky.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dohledem.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 2 (dva) roky,

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 15.5.2015, č.j. 5 T 51/2015-132 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl obžalovanému podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 2 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dohledem. Dále byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 2 let.

Označený rozsudek napadl bezprostředně po jeho vyhlášení v hlavním líčení odvoláním obžalovaný. Z písemného odůvodnění odvolání vypracovaného obhájcem obžalovaného vyplývá, že obžalovaný souhlasí s uznáním viny přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, napadá však výrok, jímž byl uznán vinným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a také výrok o trestu. Napadenému rozsudku je vytýkáno, že provedené důkazy byly hodnoceny jednostranně, především pak výpověď poškozené [jméno] [příjmení]. Soud prvního

stupně ji považuje za naprosto věrohodnou, nevzal však v úvahu dlouhodobý psychický stav poškozené, která se léčí psychiatricky a realitu kolem sebe samozřejmě vnímá mnohem citlivěji než zdravá žena v jejím věku. Tento fakt se projevil i jejím naprosto hysterickým vystoupením před soudem prvního stupně. Obžalovaný setrvává na svých tvrzeních z výpovědi v hlavního líčení a nesouhlasí s tím, že jeho výpověď je hodnocena jako nevěrohodná a účelová z důvodu, že v přípravném řízení nevyprávěl. Obžalovaný trvá na tom, že se žádného násilného jednání vůči poškozené nedopustil. V momentě, kdy poškozená projevila nesouhlas, ve svém jednání ustal. Nikdy nepopíral, že se dostal do osobního kontaktu s poškozenou, jeho jednání ovšem nelze považovat za pokus znásilnění, pokud naprosto respektoval hysterickou reakci poškozené. Soud prvního stupně uvádí, že obžalovaný se na poškozenou vrhl, začal z ní trhat oblečení a roztrhl jí kalhoty. Takto popsaná intenzita jeho jednání však neodpovídá stavu věci. Rozhodně obžalovaný poškozenou neškrtil, neboť by v takovém případě byly hledány na jejím těle známky škracení. Jejich absenci nelze vysvětlit výmluvou poškozené, že měla na krku šátek. Není pravdou, že obžalovaný poškozenou z auta vyhodil. Tato zcela normálně vystoupila, šla si pro batoh do zadní části vozidla, sama si přitom otevřela kufr, poté se k obžalovanému vrátila a začala s ním komunikovat. Obžalovaný poškozené umožnil odchod z auta poté, kdy se snažil zklidnit její hysterickou reakci, při níž jej kopala a škrábla ho na hlavě. Je zřejmé, že jednání poškozené nebylo adekvátní a po sdělení před soudem prvního stupně, že se léčí na psychiatrii, bylo obhájcem navrženo vypracování znaleckého posudku, který by zhodnotil její psychický stav. Obžalovaný na opatření tohoto znaleckého posudku trvá, mělo by jím být zjištěno, jak poškozená vnímá realitu. Dále v podaném odvolání obhájce uvedl, že obžalovaný považuje za nesprávný výrok o uloženém trestu, a to vzhledem k nesprávnému výroku o vině. Závěrem navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn tak, že obžalovaný bude zproštěn obžaloby v části, jež mu klade za vinu spáchání zločinu znásilnění, neboť nebylo prokázáno, že se tento skutek stal, a současně bude rozhodnuto o vině obžalovaného přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, za nějž mu bude uložen podstatně mírnější trest.

Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem obhájce obžalovaného přednesl výše citované odvolání a zdůraznil, že dle jeho přesvědčení nelze jednání obžalovaného považovat za pokus o znásilnění, neboť sám dobrovolně upustil od milostných hrátek. V daném případě proti sobě stojí dvě protichůdná tvrzení, přičemž o některých bodech výpovědi poškozené, např. k otázce škracení, lze pochybovat a pokud by v její povaze nebyly hysterické rysy, věc by takto právně kvalifikována vůbec nebyla. Dle jeho názoru je nutné, aby soud pečlivě zvážil intenzitu jednání obžalovaného, neboť soud prvního stupně právě velmi intenzivně podlehl mistrovskému a hysterickému dílu poškozené. Poškozená se postavila do tak bezbranné role, že soud prvního stupně nemohl ani udělat jiný závěr, než udělal. U poškozené však nedošlo k tak intenzivnímu narušení psychického stavu, aby byla zaražena a neschopná kontaktu s muži, např. při koupání, jak vyplývá z fotografií, které byly obhajobou předloženy ve veřejném zasedání odvolacího soudu. Obhájce nepovažuje za pravděpodobné, že by se obžalovaný dopustil takového jednání vzhledem k tomu, že je osobou, která provádí výcvik ozbrojených složek v České republice, i jiných státech po celém světě. Za nepřiměřeně přísný je nutno považovat i uložený nepodmíněný trest odnětí svobody. Obhájce obžalovaného navrhl, aby ve veřejném zasedání byly jako důkaz provedeny výše zmíněné fotografie, jiné důkazní návrhy neměl.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k podanému odvolání uvedla, že skutkové i právní závěry soudu prvního stupně považuje za odpovídající skutečností, které jsou v rozsudku popsány a které vyplývají z důkazů provedených před soudem v hlavního líčení. Nemá výhrady ani vůči uloženému trestu odnětí svobody, tento byl stanoven na samé spodní hranici trestní sazby a nelze jej hodnotit jako nepřiměřeně přísný. Za přiměřený považuje také uložený trest zákazu činnosti. Trest byl ukládán za situace, kdy obžalovaného nebylo možno posuzovat za osobu občansky bezúhonnou, neboť v minulosti proti němu byla vedena již dvě trestní řízení, přičemž jedno bylo podmíněně zastaveno a ve druhém byl obžalovanému uložen peněžitý trest za trestnou činnost v dopravě.

Státní zástupkyně dále uvedla, že považuje v odvolání navrhovaný znalecký posudek k osobě poškozené za nadbytečný, sama pak návrhy na doplnění dokazování neměla.

Na návrh obhajoby byly jako listinný důkaz ve veřejném zasedání podle § 213 odst. 1 tr. řádu předloženy k nahlédnutí již dříve zmíněné fotografie, které byly pořízeny v době od 1. 11. 2014 do 15. 1. 2015 a na nichž je zachycena poškozená sama nebo v mužské společnosti při koupání. Dle sdělení obžalovaného byly tyto fotografie získány z veřejných profilů sociálních sítí.

Po skončení dokazování obhájce obžalovaného zopakoval svůj konečný návrh z písemného odůvodnění odvolání, státní zástupkyně pak navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

Obžalovaný závěrem vyjádřil ztotožnění s argumenty, které před odvolacím soudem uvedl jeho obhájce a v rámci posledního slova uvedl, že vozidlo sice řídil, ačkoliv měl uložený zákaz řízení, ostatních skutků se však nedopustil. Celý život se snaží pracovat pro společnost, 22 let pracuje s dětmi a mládeží, věnuje se bojovým uměním, mimo jiné vycvičil i stovky žen, které učí sebeobraně právě proti násilníkům. Obvinění jej tedy velmi zarazilo a překvapilo.

Následně krajský soud postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal napadený rozsudek jako celek, přezkumu podrobil i zákonnost řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

V první řadě je možno konstatovat, že řízení, jež předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, nevykazuje žádné procesní vady. Obžalovaný byl k hlavnímu líčení řádně a včas předvolán, osobně se jej zúčastnil, měl tudíž možnost vyjádřit se k věci i k prováděným důkazům. Z důvodu uvedeného v § 36 odst. 3 tr. řádu byl již na počátku trestního řízení obžalovanému ustanoven obhájce, později si obžalovaný obhájce zvolil a tento obhájce byl rovněž přítomen u hlavního líčení. Krajský soud tedy činí závěr, že všechna práva obžalovaného, především právo na obhajobu, byla nalézacím soudem v plném rozsahu respektována.

Pokud se týká věcné stránky napadeného rozsudku, krajský soud na úvod uvádí, že nepochybně byla soudem prvního stupně prokázána vina obžalovaného přechinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Proti tomuto závěru okresního soudu ostatně obžalovaný podaným odvoláním nebrojil a ke spáchání trestného činu se doznal.

Výhrady obžalovaného se týkají té části rozhodnutí, jímž byla shledána jeho vina zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Krajský soud konstatuje, že soud prvního stupně provedl v průběhu hlavního líčení všechny důkazy, jež byly podstatné pro rozhodnutí o vině či nevině obžalovaného uvedeným trestným činem, a to v rozsahu, který postačoval pro rozhodnutí. Okresní soud tak jednoznačně dostal své povinnosti uložené v § 2 odst. 5 tr. řádu, dle něž má postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Provedené důkazy byly následně soudem v souladu s § 2 odst. 6 tr. řádu zhodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, dle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu. Úvahy, kterými se soud při hodnocení důkazů řídil, jsou zcela srozumitelně a podrobně uvedeny v odůvodnění napadeného rozsudku, který bezezbytku splňuje všechny požadavky kladené na jeho obsah, jak jsou vypočteny v ust. § 125 odst. 1 tr. řádu. Okresní soud za situace, kdy se obsahem zásadně odlišovaly dva stěžejní důkazy, výpověď obžalovaného a výpověď poškozené, především podrobně a přesvědčivě vysvětlil, proč vycházel při zjištění skutkového stavu z výpovědi poškozené, proč tuto považoval za věrohodnou. Učinil tak na nejen na základě faktické shodnosti jejich tvrzení v průběhu celého trestního řízení, ale i na základě souladu s ostatními důkazy, jež ve věci byly provedeny (stopy DNA a zranění, která poškozená způsobila obžalovanému při obraně a která byla na jeho těle zjištěna při prohlídce policejními orgány činnými v přípravném řízení). Pokud krajský soud neshledává v hodnocení důkazů soudem prvního stupně zjevné nelogičnosti, pak neměl důvodu provedené důkazy hodnotit jiným způsobem. Naopak je podle ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu

vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které sám ve veřejném zasedání provedl. Ve veřejném zasedání byly jako důkaz provedeny opakovaně zmiňované fotografie poškozené publikované na sociálních sítích, jež byly pořízeny krátce před a po předmětné události. Obhajoba se jimi snažila zpochybnit věrohodnost poškozené, poukazováno bylo na nesoulad její emotivní (obhajobou opakovaně označováno, „hysterickou“) výpovědi v hlavním líčení s jejími volnočasovými aktivitami, konkrétně s koupáním v mužské společnosti, které nesvědčí o tom, že by měla po projednávání události problémy s kontaktem s muži. Tyto důkazy však odvolací soud považuje za nezpůsobilé pro změnu věrohodnosti poškozené a závěry, které z nich obhajoba dovozuje, lze označit za značně zavádějící. Dle názoru krajského soudu je zcela pochopitelné, že výpověď v hlavním líčení v poškozené vyvolala vzpomínky na událost, která pro ni byla velmi nepříjemná (takto ji také po celou dobu trestního řízení líčí), bytostně ji ohrožující a ponižující. Nelze se pak podívat, že tyto krajně negativní vzpomínky v poškozené vzbudily před soudem značné emoce, a odvolací soud považuje za nepřístojné označovat takto z uvedených důvodů podanou emotivní výpověď za mistrovské a hysterické dílo. K otázce věrohodnosti výpovědi je snad ještě možno dodat, že výpověď poškozené je mnohem logičtější než výpověď obžalovaného. Pokud z jeho vyjádření vyplývá, že před odbočením ze silnice k lesu měli být oba srozuměni s „milostnými hrátkami“ či přímo s pohlavním stykem, nepochybně by k následné odmítavé reakci ze strany poškozené nedošlo, nebo alespoň nikoli v takové intenzitě. Nelze také přehlédnout, že se obžalovaný poškozené dle její výpovědi představil nepravým jménem, o úmyslu a intenzitě jednání obžalovaného pak také svědčí potrhání oděvu poškozené. Konečně je možno pochyby o hodnověrnosti poškozené odmítnout s tím, že u ní nebyl shledán žádný motiv ke křivému obvinění obžalovaného, žádný například i majetkový zájem na stíhání a odsouzení obžalovaného. Poškozená čin nahlásila bezprostředně po jeho spáchání, žádné majetkové nároky v trestním řízení ani mimo něj proti obžalovanému nevznášela. Krajský soud se tedy plně ztotožňuje se závěrem soudu okresního, že se obžalovaný dopustil žalovaného činu, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, který vzhledem k odporu poškozené zůstal nedokonán ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Krajský soud přezkoumal i výrok o trestu a dospěl k závěru, že tento je zcela správný a zákonný. Trest byl ukládán v trestní sazbě stanovené v § 185 odst. 2 tr. zákoníku rozpětím od dvou do deseti let, je tedy zřejmé, že byl obžalovanému uložen v rámci této trestní sazby, na samé její spodní hranici. Přirozeně se také krajský soud zabýval otázkou, zda bylo namístě, aby trest byl uložen jako nepodmíněný, zda nejde o trest nepřiměřeně přísný. Po zvážení všech rozhodných okolností má krajský soud za to, že i v tomto ohledu je rozhodnutí okresního soudu správné. Na osobu obžalovaného nebylo možno hledět jako na osobu bezúhonnou, neboť nedlouho před spácháním projednávané trestné činnosti byl pravomocně odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, tedy za stejný přečin, pro nějž je mimo jiné stíhán i nyní. Nelze také pominout, že se trestné činnosti dopustil v době, kdy mu probíhala zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání. Za těchto okolností by bylo při spáchání zvláště závažného zločinu možno uvažovat o podmíněném odložení trestu odnětí svobody, pokud by bylo možno ve prospěch obžalovaného zhodnotit významné polehčující okolnosti, například doznání obžalovaného a jeho upřímná lítost. Takové polehčující okolnosti zde však absentují. Obžalovaný po celou dobu trestního řízení svou vinu popíral, lítost nad svým jednáním nevyjádřil a poškozené se neomluvil. Naopak jeho obhajoba se soustředila na zpochybňování psychické integrity poškozené a na zlehčování její reakce na jeho čin a její výpovědi před soudem. Obžalovaný na svou obhajobu zdůrazňoval své zásluhy, kterých dosáhl v pracovním a osobním životě. Těmi ostatně bylo argumentováno i v anonymním dopise, který v průběhu trestního řízení obdržela poškozená a který lze označit vůči ní za dílem posměšný ale především výhrůžný. Soud netvrdí, že jeho autorem je přímo obžalovaný, pochází však z okruhu osob jemu známých. Zmiňované zásluhy obžalovaného však nelze považovat za natolik významnou polehčující okolnost, aby odůvodnila uložení mírnějšího trestu. Pokud obžalovaný uvádí, že vycvičil celou řadu žen k obraně proti násilníkům, je jeho čin v naprostém rozporu

s těmito chvályhodnými aktivitami a dá se říci, že jeho zásluhy v tomto směru zcela znevážil. Krajský soud tedy ve výroku o trestu odnětí svobody žádné pochybení neshledává. Zcela správné pak bylo i uložení trestu zákazu činnosti, pokud se při jejím výkonu obžalovaný dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Přes vše výše řečené odvolací soud shledal v napadeném rozhodnutí pochybení. Spočívá v tom, že nalézací soud (ve shodě s obžalobou) popsal skutek jako jednočinný souběh zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku s přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Jednočinný souběh těchto trestných činů je však vyloučen, obžalovaný zjevně nejprve pojal úmysl řídit motorové vozidlo a náhodná okolnost spočívající v setkání s poškozenou jej teprve následně přivedla k úmyslu spáchat trestný čin druhý, závažnější. Krajský soud proto postupem podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a nově sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu rozhodl. Uznal obžalovaného vinným oběma trestnými činy, tyto však ve výroku o vině popsal jako samostatné skutky pod body 1) a 2), a obžalovanému uložil trest stejný jako okresní soud, neboť, jak výše vysvětleno, tento považoval za zcela odpovídající.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 29. října 2015

JUDr. Jiřina Roubíčková
předsedkyně senátu